

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 18. aprila 2018. godine
Ref. br.: RK 1219/18

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI116/17

Podnosilac

Ahmet Ajeti

**Ocena ustavnosti presude PML. br. 213/2017 Vrhovnog suda Kosova
od 29. avgusta 2017. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Ahmet Ajeti (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koji se nalazi u sudskom pritvoru u Zatvoru visoke sigurnosti u Grdovcu, opština Podujevo.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Pml. br. 213/2017 Vrhovnog suda Kosova od 29. avgusta 2017. godine (u daljem tekstu: Vrhovni sud), kojom je odbijen, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti protiv rešenja Osnovnog suda u Prištini, Departman za teška krivična dela (NJN. br. 1/2016 od 16. maja 2017. godine) i rešenja Apelacionog suda (Pn. br. 502/17 od 30. juna 2017. godine).
3. Podnosilac zahteva je primio osporenu odluku 11. septembra 2017. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom se navodi da su podnosiocu zahteva povređena prava garantovana članom 21. [Opšta načela], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 23. [Ljudsko dostojanstvo], stavom 3, člana 24. [Jednakost pred zakonom], članom 27. [Zabrana mučenja, surovog neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], stavom 4, člana 35. [Sloboda kretanja], stavom 1, člana 40. [Sloboda izražavanja], članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i članom 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), odredbama Evropske konvencije o zaštiti osnovnih ljudskih prava i sloboda (u daljem tekstu: EKLJP) i članom 14. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima (u daljem tekstu: Međunarodni pakt o građanskim i političkim pravima).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavu 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon), i pravilu 29 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnika).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 28. septembra 2017. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 3. oktobra 2017. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërzhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
8. Dana 7. decembra 2017. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio da popuni formular zahteva. Istog datuma, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu Kosova.
9. Dana 8. decembra 2017. godine, Sud je dostavio kopiju zahteva i Ministarstvu pravde i pozvao da u roku od 7 (sedam) dana od datuma prijema dopisa podnese eventualne komentare u vezi sa zahtevom.

10. Dana 11. decembra 2017. godine, Sud je primio komentare Ministarstva pravde.
11. Dana 4. januara 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu popunjen i potpisan formular zahteva.
12. Dana 1. februara 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo dodatne informacije.
13. Dana 1. marta 2018. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

14. Dana 16. januara 2012. godine, Sud za teške zločine u Tirani, u Republici Albaniji, proglasio je podnosioca zahteva krivim za krivična dela ubistvo sa umišljajem u saizvršilaštvu koje je ostalo u pokušaju i nezakonito posedovanje oružja i osudio ga na 21 (dvadeset jednu) godina zatvora. Suđenje podnosiocu zahteva je sprovedeno u njegovom odsustvu.
15. Dana 7. marta 2016. godine, organi Republike Albanije su izdali međunarodni nalog za hapšenje podnosioca zahteva u cilju njegovog izručenja u Republici Albaniji.
16. Dana 14. marta 2016. godine, podnosilac zahteva je uhapšen od strane policijskih organa Republike Kosovo.

Postupci u vezi sa sudskim pritvorom podnosioca zahteva

17. Dana 15. marta 2016. godine, pretpretresni sudija u Departmanu za teška krivična dela Osnovnog suda u Prištini je (u daljem tekstu: pretpretresni sudija) rešenjem (NJND. br. 1/2016) odredio podnosiocu zahteva sudski pritvor u vremenskom trajanju od 40 (četrdeset) dana.
18. Na gore navedeno rešenje pretpretresnog sudije, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu.
19. Dana 21. marta 2016. godine, Apelacioni sud je (rešenje PN1. br. 469/2016) odbio žalbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu.
20. Dana 21. aprila 2016. godine, pretpretresni sudija je (rešenje NJND. br. 1/2016) nastavio sudski pritvor podnosiocu zahteva do okončanja postupka za njegovo izručenje.
21. Na gore navedeno rešenje pretpretresnog sudije (NJND. br. 1/2016 od 21. aprila 2016. godine), podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu.
22. Dana 28. aprila 2016. godine, Apelacioni sud je (rešenje PN1. br. 469/2016) odbio žalbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu.

Postupci u vezi sa zahtevom za izručenje podnosioca

23. Dana 29. marta 2016. godine, Ministarstvo pravde Republike Albanije je preko Ministarstva pravde Republike Kosovo podnelo zahtev za izručenje podnosioca zahteva u Republiku Albaniju.
24. Dana 21. septembra 2016. godine, državni tužilac Osnovnog tužilaštva u Prištini, Departman za teške zločine (u daljem tekstu: državni tužilac), je na osnovu odredaba Zakona br. 04/L-213 o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon o međunarodnoj pravnoj saradnji) i Bilateralnog sporazuma između Republike Kosovo i Republike Albanije o izručenju od 6. novembra 2012. godine (u daljem tekstu: Bilateralni sporazum), podneo zahtev (NJN br. 19/2016) Osnovnom sudu u Prištini, Departman za teške zločine (u daljem tekstu: Osnovni sud) za izručenje podnosioca zahteva u Republiku Albaniju.
25. Dana 16. maja 2017. godine, Osnovni sud je rešenjem (NJN. br. 1/16) dozvolio izručenje podnosioca zahteva u Republiku Albaniju.
26. Osnovni sud je u svom rešenju naveo da je na osnovu odredaba gore navedenog Zakona za međunarodnu pravnu saradnju i Bilateralnog sporazuma o izručenju, dana 18. januara 2017. godine preko Ministarstva pravde Republike Kosovo od Ministarstva pravde Republike Albanije tražio *“garancije da lice čije se izručenje zahteva [podnosilac zahteva] ma pravo na ponovno suđenje ili preispitivanje odluke koja je doneta protiv njega [...]”*.
27. Osnovni sud je u nastavku naveo da je Ministarstvo pravde Republike Albanije dopisom *“dalo garanciju da će se traženom licu [podnosiocu zahteva] poštovati pravo na ponovno suđenje i da će isti na osnovu akta o izručenju imati ponovno suđenje u državi Albaniji.”*
28. Shodno tome, Osnovni sud je smatrao da su ispunjeni zakonski uslovi za dozvoljavanje izručenja podnosioca zahteva u Republiku Albaniju.
29. Na gore navedeno rešenje Osnovnog suda, podnosilac zahteva je, tvrdeći povredu odredaba Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji i pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja, uložio žalbu Apelacionom sudu.
30. Dana 30. juna 2017. godine, Apelacioni sud je rešenjem (PN. br. 502/2017) odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva.
31. Apelacioni sud je utvrdio da je rešenje Osnovnog suda o dozvoljavanju izručenja pravično, jer su bili ispunjeni svi zakonski uslovi koji su propisani u odredbama Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji za izručivanje podnosioca zahteva u Republiku Albaniju.
32. U svojoj presudi, Apelacioni sud je utvrdio: *„Iz gore navedenih razloga, ovaj Suda ocenjuje da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je dozvolio izručenje sada traženog lica, jer su ispunjeni svi zakonski uslovi predviđeni članom 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16. i Zakonom br. 04/L-213 o*

međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima za dozvoljavanje izručenja [podnosioca zahteva].“

33. Podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu na rešenje Osnovnog suda (NJN.br. 1/16) i rešenje Apelacionog suda (PN. br. 502/2017) zbog povrede člana 35. stav 4 Ustava i člana 13. Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji i pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja.
34. Podnosilac zahteva je dalje naveo da nije bio upoznat u vezi sa sprovođenjem krivičnog postupka protiv njega u Republici Albaniji i prema njemu, organi Republike Albanije *“nisu dali potrebne i pouzdane garancije”* za ponovno suđenje u slučaju njegovog izručivanja u Republiku Albaniju.
35. Dana 29. avgusta 2017. godine, Vrhovni sud je presudom (Pml. br. 2132/2017) odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti.
36. Vrhovni sud je u svojoj presudi ocenio da *“navod da Republika Albanija nije dala potrebne i pouzdane garancije da će se garantovati pravo na ponovno suđenje, ovaj navod ne stoji jer je Ministarstvo pravde Republike Albanije dostavilo garanciju da će osuđenom licu omogućiti pravo na ponovno suđenje i pravo na vraćanje u pređašnje stanje zbog propuštanja roka za žalbu, kao i da se obavezuje da će traženom licu odobriti procesne garancije koje su priznate Međunarodnim paktom od 16. decembra 1966. godine o građanskim i političkim pravima (Pakt UN-a II), kao i Evropskom konvencijom za zaštitu osnovnih ljudskih prava.”*
37. Vrhovni sud je zaključio da u ovom slučaju nema bitnih povreda odredaba Ustava i Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji i da su Osnovni sud i Apelacioni sud *“ocenili navode [podnosioca zahteva] i dali odgovarajuće obrazloženje, i na osnovu takve ocene doneli rešenja pružajući i dovoljno razloga, koje kao pravilne prihvata i ovaj Sud.”*
38. Neodređenog datuma, na osnovu odluka redovnih sudova i garancija koje su dali organi Republike Albanije, ministar pravde Republike Kosovo je doneo odluku kojom se dozvoljava izručenje podnosioca zahteva u Republiku Albaniju. Prema obaveštenju Ministarstva pravde, podnosilac zahteva je upućen da protiv odluke ministra pravde može da pokrene upravni spor.
39. Ministarstvo pravde Republike Kosovo je u svom dopisu podnetim Sudu, obavestilo sledeće:

“Dopisom od 18. januara 2017. godine, Osnovni sud u Prištini je preko Ministarstva pravde tražio garancije od organa u Albaniji, da će se mu se dozvoliti pravo na ponovno suđenje ili preispitivanje sudske odluke donete protiv njega na osnovu člana 11. Sporazuma o ekstradiciji zaključen između Vlade Republike Kosovo i Veća ministara Republike Albanije. Kao odgovor na ovaj zahtev, od Ministarstva pravde Albanije, 13. februara 2017. godine, dobili smo dopis kojim se garantuje poštovanje prava na ponovno suđenje prema članu 51. Zakona br. 10193 o jurisdikcionim odnosima sa stranim organima u krivičnim predmetima i prema članovima 147, 148, 449, 450, 453 Zakona o krivičnom postupku Albanije,

preko ponovnog određivanja roka za žalbu ili preispitivanja odluke. Takođe, Ministarstvo pravde Republike Albanije garantuje da će se izručenom licu omogućiti proceduralne garancije utvrđene u Međunarodnom paktu o građanskim i političkim pravima od 16. decembra 1966. godine i Evropskoj konvenciji za zaštitu osnovnih prava u kojoj je Republika Albanija strana.”

40. Ministarstvo pravde na kraju obaveštava: *“Na osnovu odluka Osnovnog suda u Prištini i Apelacionog suda, kao i garancija koje je dao ministar pravde Republike Albanije, u skladu sa članovima 30.1 i 3. Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji u krivičnim pitanjima, Ministarstvo pravde je donelo odluku da odobri izručenje g. Ajeta u Republici Albaniji. Ova odluka je dostavljena i licu koje je predmet izručenja i ujedno je upućen da se protiv iste odluke može pokrenuti upravni spor u skladu sa Zakonom o upravnim sukobima.”*
41. U potpunjenom zahtevu podnetim Sudu 4. Januara 2018 god., podnosilac zahteva navodi da mu nije uručena ova odluka i, nije dostavio bilo kakve dokumente koji dokazuju da je preduzimao dalje procesne radnje.

Navodi podnosioca

42. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu redovni sudovi povredili prava garantovana u članu 21. [Opšta načela], članu 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članu 23. [Ljudsko dostojanstvo], stavu 3, člana 24 [Jednakost pred zakonom], članu 27. [Zabrana mučenja, surovog neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], stavu 4, člana 35. [Sloboda kretanja], stavu 1, člana 40. [Sloboda izražavanja], članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i u članu 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava.
43. Podnosilac zahteva je samo pomenuo gore navedene odredbe i prava garantovana Ustavom, ali nije objasnio niti podržao kako su ova prava garantovana Ustavom povređena u njegovom slučaju.
44. Podnosilac zahteva dalje tvrdi povredu odredaba Evropske konvencije o ljudskim pravima i člana 14. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima. S tim u vezi, podnosilac zahteva nije naveo koja su mu prava garantovana EKLJP-om povređena.
45. Podnosilac u svom zahtevu navodi da u slučaju njegovog izručenja u Republiku Albaniju ne postoji dovoljna i pouzdana garancija da će mu biti dozvoljeno ili omogućeno ponovno suđenje.
46. Podnosilac zahteva takođe tvrdi povredu odredaba Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji, posebno članova 13. i 17. U vezi s tim, podnosilac zahteva navodi da se ne može izručiti, jer u njegovom slučaju postoji pravosnažna odluka kojom je osuđen.

Prihvatljivost zahteva

47. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u Ustavu, dalje utvrđene u Zakonu i navedene u Poslovniku.

48. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

49. Sud razmatra i da li je podnosilac zahteva ispunio uslov za podnošenje zahteva u skladu sa rokovima koji su propisani u članu 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuje:

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku... .”

50. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu PML. br. 213/2017 Vrhovnog suda od 29. avgusta 2017. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe podneo svoj zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.

51. Međutim, Sud u nastavku ocenjuje da li su ispunjeni uslovi propisani u članu 48. [Tačnost podneska] Zakona i pravilu 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, koji propisuju:

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Pravilo 36
[Kriterijum o prihvatljivosti]

- (1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev
[...]

(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

- (2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
[...]

(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju.

52. Na početku, Sud podseća da podnosilac zahteva izričito osporava odluke redovnih sudova, kojima se zaključilo da su ispunjeni svi zakonski uslovi za izručenje podnosioca zahteva u Republiku Albaniju. Konačna odluka u vezi sa ovim postupkom je presuda PML. br. 213/2017 Vrhovnog suda od 29. avgusta 2017. godine. Stoga, uzimajući u obzir i navode koje je pokrenuo podnosilac u svom zahtevu, Sud smatra da je predmetna stvar ocene Suda gore navedena presuda Vrhovnog suda.
53. Sud podseća da je podnosilac u zahtevu tvrdio povredu članova 21. [Opšta načela], 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], 23. [Ljudsko dostojanstvo], 24. [Jednakost pred zakonom], 27. [Zabrana mučenja, surovog neljudskog ili ponižavajućeg postupanja], 35. [Sloboda kretanja], 40. [Sloboda izražavanja], 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] i 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava.
54. Međutim, Sud primećuje da je podnosilac zahteva samo pomenuo gore navedene odredbe i prava garantovana Ustavom, ali nije razjasnio ili potkrepio kako su ta prava garantovana Ustavom u povređena njegovom slučaju.
55. U svom zahtevu, podnosilac takođe tvrdi povredu člana 14. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima i odredbi ESLJP-a. Podnosilac zahteva ne navodi koja su mu prava garantovana EKLJP-om povređena.
56. Međutim, Sud primećuje da podnosilac u svom zahtevu u suštini tvrdi da u slučaju njegovog izručenja u Republiku Albaniju, organi Albanije nisu pružili dovoljne garancije da će mu biti odobreno ili dozvoljeno ponovno suđenje njegovog slučaja.
57. Sud se poziva na stav 4, člana 35. [Sloboda kretanja] Ustava, koji propisuje:
[...]
4. Državljeni Republike Kosovo se ne mogu ekstradirati protiv svoje volje, osim kada je drugačije predviđeno zakonom ili međunarodnim sporazumima.
58. Sud podseća da je zahtev za izručenje podnosioca u Republiku Albaniju zasnovan na Bilateralnom sporazumu o izručivanju između Republike Kosovo i Republike Albanije.
59. U tom smislu, Sud se poziva na član 19, koji utvrđuje: *“Svaki međunarodni sporazum ratifikovan od strane Republike Kosovo, nakon što se objavi u Službenom listu Republike Kosovo, postaje deo unutrašnjeg pravnog sistema. Sporazum se sprovodi na direktan način, osim u onim slučajevima kada je to nemoguće i kada sprovođenje istog zahteva donošenje novog zakona.”*
60. Sud se poziva i na član 11. [Suđenje u odsustvu] gore navedenog Bilateralnog sporazuma, koji propisuje: *„Ekstradicija je dozvoljena ukoliko strana molilja da garancije da će izručeno lice u slučaju da je osuđeno u odsustvu imati pravo na ponovno suđenje ili preispitivanje sudske odluke koja je doneta protiv njega.“*

61. Pored toga, član 17. [Klauzula nediskriminacije i standardi ljudskih prava] Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u krivičnim pitanjima takođe propisuje: „Izručenje traženo radi izvršenja kazne izrečene presudom u odsustvu se daje ukoliko postupci protiv lica nisu poštovali minimum prava na odbranu priznatog bilo kojem licu optuženom za počinjeno krivično delo. Međutim, izručenje se može dozvoliti ukoliko država molilja daje dovoljna uveravanja da garantuju da traženo lice ima pravo na ponovno suđenje koje će zaštititi njegova ili njena prava na odbranu.”
62. U slučaju podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Osnovni sud, u svom rešenju, nakon prijema dopisa od Ministarstva pravde Republike Albanije kojim se daju garancije da će se podnosiocu zahteva poštovati pravo na ponovno suđenje „ponovnim određivanjem roka za žalbu ili preispitivanja odluke“ utvrdio da su ispunjeni svi zakonski uslovi za dozvoljavanje izručenja podnosioca zahteva u Republiku Albaniju. Pored toga, Apelacioni sud je takođe utvrdio da je odluka Osnovnog suda o dozvoljavanju izručenja podnosioca zahteva u Republiku Albaniju bila pravična, jer su svi pravni uslovi utvrđeni odredbama Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći bili ispunjeni.
63. Dok, što se tiče osporene odluke Vrhovnog suda, Sud primećuje da je Vrhovni sud, odbio zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti kao neosnovan, utvrđujući da nije došlo do povrede člana 35, stav 4 Ustava i odredbi Zakona o međunarodnoj pravnoj saradnji, utvrđujući da su „[...] prvostepeni, tako i drugostepeni sud ocenili navode i dali odgovarajuće obrazloženje, i na osnovu takve ocene doneli rešenja pružajući i dovoljno razloga, koje kao pravilne prihvata i ovaj Sud.“
64. Sud se dalje poziva na presudu Vrhovnog suda u kojoj je utvrđeno:
- “Na osnovu odredbe člana 11. Zakona br. 2/2013 o ratifikaciji Sporazuma između Saveta ministara Republike Albanije i Vlade Republike Kosovo o izručenju, u st. 1 navodi „ekstradicija je dozvoljena ukoliko strana molilja da garancije da će izručeno lice u slučaju da je osuđeno u odsustvu imati pravo na ponovno suđenje ili preispitivanje sudske odluke koja je doneta protiv njega“. Što se tiče navoda da Republika Albanija nije dala potrebne i pouzdane garancije da će se garantovati pravo na ponovno suđenje, ovaj navod ne stoji jer je Ministarstvo pravde Republike Albanije dostavilo garanciju da će osuđenom licu omogućiti pravo na ponovno suđenje i pravo na vraćanje u pređašnje stanje zbog propuštanja roka za žalbu, kao i da se obavezuje da će traženom licu odobriti procesne garancije koje su priznate Međunarodnim paktom od 16. decembra 1966. godine o građanskim i političkim pravima [...], kao i Evropskom konvencijom za zaštitu osnovnih ljudskih prava.“
65. Sud ponavlja da nije uloga Ustavnog suda da se bavi činjeničnim i zakonskim greškama (zakonitost), koje su navodno izvršili redovni sudovi, osim ukoliko su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sam Sud ne može oceniti zakon koji je doveo sud dotle da usvoji jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupio kao sud „četvrtog stepena“, što bi rezultiralo prevazilaženju ograničenja koje su utvrđene u njegovoj jurisdikciji.

U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96, od 21. januara 1999. godine, stav 28 i vidi, i: slučaj KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).

66. U tom smislu, Sud podseća da su organi Republike Albanije takođe utvrdili da će se podnosiocu zahteva „dodeliti procesne garancije koje su priznate Međunarodnim paktom o građanskim i političkim pravima i EKLJP-om u kojima je Albanija stranka.“
67. Sud se u ovom slučaju poziva na sudsku praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), koji je u principu naveo “[...] Sud primećuje da pravo na pravično suđenje u krivičnom postupku, kao što je sadržano u članu 6, uživa posebno mesto u demokratskom društvu, a Sud ne isključuje mogućnost da se pitanje može izuzetno pokrenuti prema članu 6 odlukom o izručenju u okolnostima u kojima je begunac pretrpeo ili će verovatno pretrpeti flagrantno poricanje pravičnog suđenja u državi molilji (vidi: slučajeve *Soering protiv Ujedinjenog Kraljevstva* [VV], predstavka br. 14038/88, presuda od 7. jula 1989. godine, stav 113, i *Mamatkulov i Askarov protiv Turske* [VV], predstavke br. 46827/99 i 46951/99, stav 88).
68. Štaviše, ESLJP je naglasio da kada se podnosilac zahteva suočava sa izručenjem u drugoj državi, koja je ugovorna strana u Konvenciji, pretpostavka je da će lice dobiti pravično suđenje, posebno uzimajući u obzir postojanje pravnih sredstava protiv bilo koje moguće nepravde u toj zemlji, uključujući i eventualno podnošenje zahteva ESLJP-u (vidi: slučaj *Stapleton protiv Irske*, predstavka br. 56588/07, odluka o prihvatljivosti od 4. maja 2010. godine, stav 26).
69. Sud dalje napominje da se sama činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom odluka redovnih sudova i samo pominjanje relevantnih članova Ustava bez razrade njihove navodne povrede nije dovoljno da podnosilac zahteva izgradi zasnovanu tvrdnju o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosilac zahteva mora obezbediti obrazloženu tvrdnju i uverljiv argument (vidi: slučaj Ustavnog suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
70. U ovom slučaju, Sud smatra da podnosilac zahteva nije dokazao i potkrepio svoje tvrdnje da su postupci sprovedeni u redovnim sudovima bili nepravilni ili proizvoljni ili da su njegova osnovna prava i slobode zaštićena Ustavom povređena kao rezultat odluka ovih sudova.
71. Na osnovu gore navedenih razloga, Sud zaključuje da činjenice koje je izneo podnosilac zahteva ni na jedan način ne opravdaju njegovu tvrdnju o povredi članova 21, 22, 23, 24, 27 i 35, 40, 53 i 55 garantovani Ustavom, člana 14. Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima i podnosilac zahteva nije uopšte potkrepio svoju tvrdnju.

72. Stoga, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i (2) (d), zahtev podnosioca je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i shodno tome, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

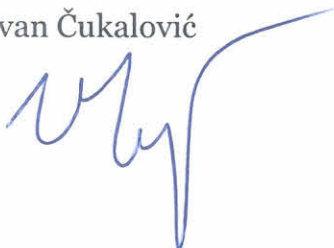
U skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i (2) (d) Poslovnika, Ustavni sud, na sednici održanoj 1. marta 2018. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

